

Đại Hùng Linh Điện, ngày 10 tháng 1 năm 2011 - **Topic: Hàng hóa và bản tánh.**

Các vị thương mến,

Hôm qua, Thầy, Bibi và Hương, Huyền có thêm một đối tác mới tại Trung Quốc, họ từ Cảnh Đức Trấn, nơi làm đồ đá và sành sứ nổi tiếng của Trung Quốc mà ngày xưa, nơi này chuyên chế tác các phẩm vật cho cung đình.

Họ rất thích ngọc của mình và mình đã dùng vài cục ngọc (5 cục, mỗi cục hơn 1 kg) đổi được 4 bức tượng tì hươu bằng đá cẩm thạch (loại cẩm thạch làm tượng, không phải cho trang sức – giá trị của cặp tì hươu lớn như trong hình khoảng từ 7-15 ngàn USD người ta dùng cho việc trang trí phong thủy), với khoảng 20 bình sứ và khoảng 20 bức tranh sứ của Cảnh Đức Trấn... Có thể trong tương lai mình sẽ mang đá đến nơi này để mượn chế tác hoặc sang đó tìm nghệ nhân để mời sang Mỹ (những nhà buôn này sẽ giới thiệu mình sang Trung Quốc và họ sẽ cùng đi). Họ có xin khi Viện Bảo Tàng mình thực hiện xong, họ sẽ cung cấp hàng cho mình để bày bán tại gift shop.

Tượng tì hươu lớn nặng gần 100Kg/con. Các phẩm vật này sẽ được sử dụng cho Đạo Viện.

Thấy những người Trung Quốc này sang đây mở cơ sở để giới thiệu sản phẩm của họ về đồ sành sứ và đồ đá, Hương mang đá của mình đến hỏi họ có thể chế tác được không, họ đã chụp liền, họ phản ứng nhanh và rất biết cách làm ăn, tác phong thương nghiệp của họ hơn người Việt của mình nhiều.

Người Việt của mình thì luôn cứ ta là nhất, đồ của ta là đồ thiệt... dầu rằng đồ không đẹp một chút nào, xem hình hội chợ đá của người Việt mình thì thấy nó... nghèo, không có đẹp và ít nhưng người mình thì cứ khư khư cái đó là nhất không chịu tiếp thu những cái mà mình không có. Còn ở đây, họ mở triển lãm sang Mỹ, là cơ sở lớn, riêng cặp tì hươu lớn, có người đã trả đến 6000 USD nhưng họ không bán mà họ dám lấy để đổi với mình, cho thấy người ta có thực lực thiệt và

dám làm lớn vì sự trao đổi ở đây đã cho thấy người ta đánh hơi được ngay mình, ngay kho ngọc mà hiện tại người ta cũng chưa thấy mặt kho ấy. Đã cho thấy họ thính và họ biết nắm bắt thời cơ.

Người Việt mình, cho họ cơ hội có thể chạm được vào cả kho ngọc, cơ hội để làm trùm về việc mua bán ngọc của mình tại Việt Nam, họ không hề thấy ra, dầu rằng trong đời họ, đốt đuốc soi cả xứ cũng không thấy ra một người làm chủ cả quãng mỏ ngọc. Hay gia đình của Thầy cũng vậy, cho cơ hội để làm đại lý ngọc cũng không ư hử chi cả, chỉ cự tới, cự lui vì một miếng ngọc bẻ với một vị pháp hữu cất công mang về từ Mỹ, trong khi ấy, nếu làm đại lý, dầu bán được hay không thì muốn có mấy tấn ngọc lại không được? Cách chung của người Việt, phán đoán người và việc rất thấp so với các nước, chỉ thấy được cái nhỏ, hay chỉ đánh hơi được khi đối tác ăn mặc đồ hiệu, đi xe láng, hành tướng xộp thì mới đoán người ấy có tiền, người Mỹ hay người Trung Quốc thì có thể thấy ra được cái mối lợi đằng sau cái trước mắt, có ăn thì biết chừa đường để còn ăn hoài, thấy được cái lớn, qua cách ăn mặc xềnh xoàng của Thầy. Thấy được cả một kho tàng đằng sau vài cục ngọc nhỏ để làm mẫu.

Cái bản tánh là câu trả lời cho mọi chuyện thăng trầm. Nếu giáo dục để làm lợi cho đất nước thì nên đặt nặng ở giáo dục bản tánh hay hơn là học nhồi nhét tùm lum mà không cái gì ra cái gì cả như Việt Nam đang làm hiện nay. Sang đây vào làm tại một công ty về điện tử, gặp lại ông thầy cũ dạy toán của thời Trung Học, ông ta nói với Thầy sang đây thì mới biết những cái mình học, mình dạy để làm gì, nào là tích phân, ma trận... coi như cả đời học và dạy cái môn mà chính mình cũng không biết nó để làm cái gì? Cứ giải được những bài toán hóc búa là khoái, nhưng để chi? Không biết để chi cả nhưng bắt hết cả thể hệ này sang thế hệ khác học nhau, học nhét... Cái đáng học là giáo dục về đạo đức, bản tánh thì không thấy đặt nặng... Chính những giáo dục đó mới thực làm cho đất nước phát triển và thực sự.

Mà học về đạo đức, không có nghĩa là học về tôn giáo. Có nhiều ngôi chùa lớn, có nhiều nhà thờ to, có nhiều tín đồ,... không có nghĩa là có nhiều... đạo đức.

Mấy năm trước, có lần Sư Tỉ đi ra một tiệm vàng, người ta không tiếp đãi nồng hậu, tức mình nên Sư Tỉ về nhà bảo người lái chiếc xe Mercedes chở Sư Tỉ ra chỗ tiệm vàng ấy, đến nơi thì người ta chạy ra tiếp đãi nồng hậu. Còn Thầy, cách đây khoảng 20 năm, mình còn trẻ, có hôm tiếp xúc với một nhà tư bản của Hong Kong, ông ta muốn đem tài sản của mình ra khỏi nước, trước năm 1997, trước khi Hong Kong trao trả cho Trung Quốc. Đó là số bất động sản trị giá khoảng 6 triệu Mỹ Kim (*bất động sản thì không thể mang ra khỏi nước được*) và ông ấy muốn chuyển thành tiền tại Mỹ... lúc ấy xe Thầy hư, Thầy mượn xe của Tiến mà xe của Tiến lúc ấy thì vừa mới bị người ta đập nát te tua, nhưng Thầy đến người ta cũng ra tiếp đón rất đàng hoàng thiếu điều là còn mừng nữa.

Rồi chuyện của Steven đang có nạn, ba của người này là một nhà tài phiệt nhất nhì của Taiwan đã sang Mỹ tìm Thầy xin cứu giúp con của họ, ông ta không biết nói tiếng Anh, chỉ viết một cái sơ bằng tiếng Tàu rồi quỳ trước nhà của Thầy đọc cái sơ đó. Lúc ấy Thầy ở trong một chung cư nghèo trong khu nghèo nhất của một thành phố nghèo tại California: Canoga Park.

Rồi một người Trung Quốc, trong chính quyền, đứng đầu cả một thành phố lớn, giàu có, khi gặp Thầy, dầu lúc đó quần áo, chân tay của Thầy dính đầy sơn khi lao động tại Đạo Viện nhưng họ quỳ mọp xuống đánh lễ, trong khi chính trong Pháp Đạo của mình, vào khoảng năm 1998, Thầy có lên Thủ Đức để chú nguyện một buổi lễ thành hôn, dĩ nhiên lễ thành hôn thì ai cũng mặc áo vest nhưng Thầy từ Mỹ về VN đâu phải mang theo một kho áo quần thì lấy đâu ra áo vest để mặc? Sáng hôm đó Thầy mặc cái áo sơ mi bình thường, dự

định đi cho công việc của mình rồi ghé tạt ngang để làm lễ cho người ta một chút rồi đi. Áo có nhãn nên có nhiều người nói nầy nói nọ. Cũng lạ, người ta không có ủi đồ cho mình mà lại có quyền bình phẩm áo nhãn??? Mà chắc người ta chỉ cần cái áo để đến dự lễ thay vì ở sự chú nguyện, ban phước lành cho một cuộc hôn nhân “trăm năm” của cuộc đời ...

Chuyện bán ngọc vừa rồi ở Việt Nam cũng đã cho thấy, người ta thích nói, thích vẽ vời, thích có ý kiến hơn là có thực chất. *(Nếu có thực chất thiệt thì lấy gì có chuyện đấu giá bộ “Tứ Linh Hội Tự” ở Việt Nam? – Search trên internet thì biết chuyện nầy)*. Không có thực chất thì họ sẽ không bao giờ thấy được hay khám phá được cái tiềm năng.

Lúc Thầy mới sang Calif, đến trường với một thằng thanh niên em họ của Thầy để hỏi về việc xin tiền học bổng, người ở nhà trường đang giải thích câu hỏi của Thầy thì thằng này nhảy vào giải thích huyền thuyên cho Thầy, Thầy nói nó mày có cầm cái miệng của mày được không? Cái gì mày biết thì đợi về nhà hãy nói, còn ở đây thì nên nghe những gì người ta biết! Người Việt Nam mình ít có tánh lắng nghe, không nhịn được cái lòng và không cầm được cái miệng. Như có lần chú Chung sang nhà 3 tháng 2, mang cho Thầy mấy trái Thần Kỳ rồi làm thí nghiệm cho Thầy về trái này khi ăn với chanh... rồi Hòa ngồi gần đó nghe vậy mới nhảy vào giải thích nầy nọ, giành nói với chú Chung, Thầy nói với Hòa, cái này của chú mang sang thì để cho chú nói... Khuyết điểm lớn nhất của người Việt mình là vậy, nói là chánh. Kế là vọng ngoại nhưng không biết thu thập tinh hoa của cái ngoại. Vọng ngoại nhưng chỉ là tiêu thụ cái ngoại, tốn kém vì cái ngoại, chứ không phải thu hút tinh thần của cái ngoại và phát triển từ cái thu hút ấy.

Các vị giới thiệu ngọc của mình tại Việt Nam, người bán đá quý của VN mà các vị gặp thường tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn khối đá của mình nhưng sau đó thì nói đá của họ hơn... họ không biết khai thác cái sự ngạc nhiên thắc mắc đầu tiên mà họ có. Ví dụ, họ lộ ra khuôn mặt ngạc nhiên khi xem đá mẫu thì họ phải đi tiếp cái điểm nào mà gây cho họ ngạc nhiên chứ? Nhưng không! Sau khi ngạc nhiên thì trở lại số 0 nhưng nếu nước khác mua ngọc của mình, rồi chế tác, rồi thành tên tuổi thì người mình chắc chắn sẽ chạy đến mua và xem là bảo bối không đâu địch nổi...

Hôm nay, mượn chuyện hàng hóa để nói về giáo dục và bản tánh.

Chúc lành tất cả.